

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev 542/11
05.10.2011. godina
Beograd

Vrhovni kasacioni sud, u veću sastavljenom od sudija: Vlaste Jovanović, predsednika veća, Zvezdane Lutovac i Predraga Trifunovića, članova veća, u sporu tužioca Z.C, koga zastupa J.Đ, advokat iz N.S, protiv tužene Republike Srbije, Ministarstvo rada, zapošljavanja i socijalne politike Beograd, radi isplate, odlučujući o reviziji tužene, izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž.br. 8917/10 od 01.02.2011. godine, u sednici veća održanoj 05.10.2011. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDAJU SE presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž.br. 8917/10 od 01.02.2011. godine i Opštinskog suda u Novom Sadu P.br. 111/08 od 22.09.2008. godine ispravljena rešenjem istog suda od 21.04.2010. godine, i predmet vraća Osnovnom sudu u Novom Sadu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P.br. 111/08 od 22.09.2008. godine koja je ispravljena rešenjem istog suda od 21.04.2010. godine odbijen je prigovor apsolutne stvarne i mesne nenadležnosti i obavezana je tužena da tužiocu po osnovu sticanja bez osnova i na ime razlike u pripadajućoj isplaćenju naknadi za vreme nezaposlenosti u periodu od 01.01.2004. godine do 31.03.2006. godine isplati iznos od 165.016,00 dinara i dospelu zakonsku zateznu kamatu na neisplaćene razlike u iznosu od 118.184,54 dinara, sve ukupno 283.200,54 dinara sa pripadajućom zakonskom kamatom počev od 24.06.2008. godine, da mu po osnovu sticanja bez osnova na ime razlike u pripadajućoj i isplaćenju dopunskoj invalidnini u periodu od 01.09.1999. godine do 31.03.2006. godine isplati 110.038,44 dinara i dospelu zakonsku zateznu kamatu na neisplaćene razlike u iznosu od 151.986,55 dinara odnosno ukupno 262.024,99 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 24.07.2008. godine kao i da mu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 73.000,00 dinara.

Apelacioni sud u Novom Sadu je presudom Gž.br. 8917/10 od 01.02.2011. godine odbio žalbu tužene i ispravljenu prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužena je izjavila reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava pozivajući se na član 395. ZPP-a.

Apelacioni sud u Novom Sadu je rešenjem 3R 42/11 od 05.05.2011. godine predložio Vrhovnom kasacionom sudu odlučivanje o reviziji tužene u smislu člana 395. ZPP-a.

Vrhovni kasacioni sud je na osnovu člana 395. ZPP-a našao da je radi ujednačenja sudske prakse revizija u ovom slučaju izuzetno dozvoljena i na osnovu člana 399. ZPP-a, osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužiocu je priznatom ratnom vojnom invalidu druge grupe rešenjem Odeljenja za društvene delatnosti opštinske uprave Opštine Sombor od 03.10.1997. godine priznato pravo na dopunsku zaštitu počev od 01.05.1997. godine. Rešenjem istog organa od 02.12.1998. godine tužiocu je kao priznatom ratnom vojnom invalidu trajno priznato pravo na naknadu za vreme nezaposlenosti u visini prosečne neto zarade u SRJ iz prethodnog meseca počev od 01.07.1998. godine. Rešenjem odeljenja za društvene delatnosti Opštinske uprave Opštine Kula od 14.03.2003. godine tužiocu je utvrđeno pravno na naknadu za vreme nezaposlenosti u mesečnom iznosu u visini prosečne neto zarade u SRJ iz prethodnog meseca. Veštačenjem je utvrđen dug između pripadajućeg i isplaćenog dela primanja i iznos na ime dospele zakonske zatezne kamate. Tužba je podneta 10.01.2008. godine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su usvojili tužbeni zahtev zaključujući da tužiocu pripada pravo na isplatu primanja koja se zasniva na Uredbi o pravima na dopunsku zaštitu vojnih invalida, korisnika porodične invalidnine i civilnih invalida rata i Zakonu o osnovnim pravima boraca, vojnih invalida i porodica palih boraca. Zbog toga, po stanovištu nižestepeni sudova potraživanje tužioca predstavlja zahtev za ispunjenje novčane obaveze tužene prema tužiocu iz člana 262. stav 1. ZOO. Zaključujući da ovo potraživanje zastareva u opštem roku od 10 godina, i da je tužba podneta u tom roku, tužbeni zahtev tužioca

usvojen je u celosti.

Osnovano se revizijom ukazuje da je zbog pogrešne primene materijalnog prava činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno.

Zahtev tužioca se zasniva na članu 172. ZOO, po kome pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija. Šteta koju je tužilac pretrpeo ogleda se u tome što je tužena bez zakonitog pravnog osnova u utuženom periodu uskratila punu isplatu, koja mu je priznata konačnim i pravnosnažnim rešenjem organa uprave. Međutim, potraživanje koje je tužiocu priznato ovim rešenjem, po oceni Vrhovnog kasacionog suda ima karakter povremenih potraživanja jer se prema

članu 28. Zakona o osnovnim pravima boraca, vojnih invalida i porodica palih boraca određuje u mesečnim iznosima u smislu člana 71. istog zakona isplaćuje po isteku meseca za koji se isplata vrši. Po članu 372. stav 1. a u vezi sa članom 379. stav 2. ZOO, potraživanja povremenih davanja koja dospevaju godišnje ili u kraćim određenim razmacima u vremenu (povremena potraživanja) zastarevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Po stanovištu revizijskog suda da bi se u ovoj pravnoj stvari mogla doneti pravilna i zakonita presuda prema izloženom pravnom stanovištu potrebno je u prvostepenom postupku utvrđivanjem relevantnih činjenica razdvojiti zastareli od nezastarelog dela utuženog potraživanja. Tek nakon toga steći će se uslovi za pravilno presuđenje.

Sa iznetih razloga su obe nižestepene presude morale biti ukinute na osnovu člana 407. stav 2. ZPP-a.

Predsednik veća-sudija

Vlasta Jovanović,s.r.